

trju in v razmeroma jako kratkem času je bila melodija gotova.

Vaška cerkev je bila za polnočnice vsa razsvetljena in polna vernikov. — Duhovnik je stal pred oltarjem, oblački kadila so se dvigali proti nebu in orgle so nežno donele. In čuj! Pričelo se je petje, tako lepo, da so ljudje presenečeno dvignili glave in strme poslušali. Blazno so vlekli na ušesa vsak ton prepepe božične pesmi.

»Tiha noč, sveta noč!»

Ki se je razlegala s kora po cerkvi.

Polnočnice so minile. Verniki so se vračali domov, božji mir v srcu; njihove ustnice so pa ponavljale:

»Tiha noč, sveta noč!»

Pesem se je hitro razširila in melodija je postala prava narodna melodija. Besedilo so prevedli na mnogo jezikov, tudi slovensko prestavo imamo, in tako pojejo tudi pesem, ki spada med najmičnejše božične pesmi, o božiču mnogokje tudi pri nas.

Božično veselje.

Zadnje ure pred božičem so govorili v šoli o bližajočih se praznikih. Kovačeva Tilčka je pripovedovala učiteljici, da bodo imeli doma lepo božično drevo, polno lepih in dobrih reči. Gostačeva Micka, ki je sedela s Tilčko v isti klopi, je par trenutkov potem tiho vprašala Tilčko, kaj je to božično drevo. Tilčki se je zdelo to vprašanje tako nemno, da je zahihitala tako na glas, da jo je učiteljica vprašala, čemu se smeji. Tilčka je, še vsa v smehu povedala, kaj je Micka hotela. Učiteljica je videla žalosten obraz Mickin in je velela Tilčki sedeti.

V odmoru je poklicala potem Tilčko k sebi na oder in ji je dolgo časa nekaj govorila. Tilčka je skrbno poslušala, nazadnje pa je radostno priklimala. — Učenke so jo pozneje sicer izpraševale, kaj je, ali Tilčka je molčala.

Napočil je božični večer. Pri Kovače-

vih so se vršile priprave za obdarovanje. Tudi Tilčka je pridno delala. Sama zase je okraševala malo drevesce, navezala je nanj sladkorčke in pecivo ter ga še opremila s svečkami. Nato pa je poslala deklo h Gostačevim, naj sporoči Micki, naj gre takoj k učiteljici, ki ji hoče nekaj naročiti. Ko je dekla odšla, je gledala Tilčka skozi okno in je videla čez nekaj časa, da je Micka krenila na pot proti šoli. Dekli, ki se je vrnila, je Tilčka zdaj rekla, naj ne se drevesce z njo h Gostačevim. Tam je postavila drevesce na mizo, Tilčka pa je prižgala svečice. Gostačevi so začudeno gledali to krasoto, ker še kaj ta-

kega niso videli. Tilčka jih je prosila, naj pustijo svečke goreti, dokler se ne vrne Micka. Nato se je pa z deklo skrilala za hišnim voglom. Kmalu nato je pritekla Micka s knjigo v roki, katero je dobila od učiteljice za božični dar. Ze od daleč se je čudila svetlobi, ki je prihajala iz oken revne domače hiše. Tem bolj se je čudila, ko je zagledala v sobi božično drevesce. Tilčka pa je gledala od zunaj skozi okno v hišo in veselje, ki ga je bilo videti na obrazu revne sošolke ji je obilno poplačalo trud. Ni čudo, da je Tilčki božični večer doma ugajal to leto še bolj in da se je vsega prav srčno veselila.

Božične.

Jeli, mamka, bridko je
bilo božji mamiči,
da je ležal sinek njen
v jaslicah na slamici?

Saj ni mogla, kakor ti,
težkih jaslic zibati,
ni se moglo detece
v tesnih jaslih gibati!

Tam v kotu jaslice stoje,
pred njimi lučice gore
in Jezuščku, ki tam leži,
obrazek v luči se svetli.
Oj, hlev je mrzla hišica
in jasli trda postelja,
kjer Ješček je prišel na svet.

Zvonovi pritrkavajo
tín — tinkon, tankon — tinkon,
z neba krilateci plavajo
na zemljo z rajskim sinkom.

In mnogo zvezdic gleda nanj
z iskrenimi sijaji,
prav kakor bi se bale zanj,
da več ga ne bo v raji.

In mnogo vernih src nocoj
udano ga pozdravlja,
krilateci jim rose pokoj
in on jih blagoslavlja.

Silvin Sardenko.

Prošnja ptičkov po ziml.

Prošnja.

Na zadnji ptičji seji smo soglasno
sklenili, da naslovimo na dobro deco
to-le ponižno prošnjo:

Zima je tu. Matí zemlja se nam je za-

prla do ljube pomladi, gosenice, črvi,
muhe in hroščki so se skrili, nič ni več
najti ne na polju in ne v gozdu.
Zato prosimo:

Primožila se je v Reberco iz šentpeterske fare. Odgojila je tri sine in dve hčerki. Najstarejši Tona je prevzel dom. Tinček in Jurek sta se priženila izven fare, istotako je romala Micka kot samostojna gospodinja na Križanji vrh. Pri materi na domu je ostala najmlajša Rozika. O tej so pravili, da je malo za plotom, kar se pameti tiče. Baš radi tega je Krivčevka ni pustila v zakon.

Anton Krivec je bil dobro oženjen gospodar na gnezdu Krivcev v Reberci. Gospodarske in gospodinske posle je vodila do smrti kljub prevžitku stara Krivčevka.

Lepa navada pri Krivcih je bila, da so se zbrali sinovi ter hčerke z vnuki in vnučicami vsako leto na Štefanovo na domu pri materi v Reberci. Sestali so se pred faro cerkvijo, se udeležili skupno službe božje in nato je sledil obed, pregled hlevov in žitnih kašt in kramanje z novicami pri kmetiji ter po vsakdanjem življenju.

Štefanovi sestaki so se ohranili pri

Krivcih, dokler ni zašel dom v tuje roke in propadel.

Skrb stare Krivčevke je bila njena Rozika. Radi slaboumnosti in ker je bila najmlajši otrok, je prirasla materi posebno k srcu. Nikdo je ni slišal k težjemu delu, bila je bolj za pospravljanje po hiši in za pažnjo pri kurjem svetu. Materinega krila se je držala najrajše in to jej je ucepilo nesamostojnost.

Za užitek je posedala Krivčevka lepe gorice z zidano hišo ter poslopji v Globokem. Vsak prosti čas je porabljala za obisk vrha. Njena spremljevalka je bila Rozika. V dobah daljših del v goricah sta ostajali v Globokem preko noči, ker je bilo opravka s kuho za delavce.

Kaj vse sta govorili ter sklepali mati in hči v globoškem vrhu, ni zvedel nikdo. Resnica je, da je staro Barbaro zadela v noči v gorici kap in je izdahnila v naročju Rozike, ki je bila ob materini smrti stara blizu 30 let. V gotovini ni bilo po babici razven za po-

greb in svete maše nobenega cvenka. Vsi Krivci in Krivčevke so bile prepričane, da je zapustila bogznaj koliko suhega denarja mati Roziki. Otrokom je itak v življenju vedno zabijevala, naj ne pozabijo po njeni smrti na siroto Roziko, da ne bo stradala kruha pri tujih ljudeh!

Bratje in sestra je vabila samske Roziko k sebi za stalno. Dekle je ostalo po materini smrti cele tri mesece na domu pri bratu Tonetu. Po treh mesecih, kakor bi jo bilo nekaj pičilo, je pustila naložiti svoji dve škrinji v vsakojako ropotiljo na voz in hlapec jo je potegnil k bratu Tinčku. Tukaj so jo sprejeli z odprtimi rokami, ker sta bili škrinji presneto težki. Rozika je bila tudi za izdatno pomoč pri celim gospodinjstvu in posebno še pri deci. Tinčeva žena je potegnila iz nje marsikaj, kako se imajo v Reberci. — Komaj je prebila Rozika tri mesece v največjem zastopstvu pri Tinčetu, sta romali škrinji na voz in Rozika se je pojavila na dvorišču brata Jureka.